

Eger: az én történetem

A nap már lemenő félben volt. Nem tudom, mennyi lehetett az idő, de igazából nem is nagyon érdekelt. Nem siettem sehová, csak sétáltam. Valami természetes, megnyugtató narancssárga színben pompáztak a belváros ódon házai. Eléggé hűvös volt, mégis melegség járta át szívemet, ahogy az én kedves szülővárosom utcáin barangoltam.

A tekintélyt parancsoló Centrum épülete mellett elhaladva a Dobó téren lyukadtam ki. A háttérben, a Dobó-szobor mögött az egri vár tündöklött a nap késői sárgás sugaraiban, és szinte éreztem, ahogy kimagasodó páholyából az egész város fölé kiterjeszti védő szárnyait. De most már nem a törökök, vagy más népek ellen véd minket, hanem a szomorúság és minden egyéb rossz érzés ellen. Szinte a bánatot is megszépíti, vagy legalább egy kis időre elfeledteti velünk... megvigasztalja a vigasztalhatatlant, meleg fuvallattal szárítja a könnyező arcot.

Lassan elballagtam a tér közepéig. Üdvözöltem a messzi Bazilikát, majd balra fordulva fejet hajtottam a Minorita-templom előtt, aztán elsétáltam a vele szemben levő, hatalmas terebélyes fa tövéhez, ahonnan jó kilátás nyílik a térre, s csak ültem és figyeltem, mint csordogál az élet amott a város szívében.

Az egyik szemközti padon egy kisebb baráti társaság telepedett meg, úgy hiszem, gimnazisták lehettek. Csengő kacajok visszhangoztak, ami engem is megmosolyogtatott. Kisgyermekek futkároztak össze-vissza, galambokat, vagy épp egymást kergetve, aztán édesanyjuk hívására el is tűntek valamerre. Nem is csoda, hisz már kezdett beesteledni, a narancsot felváltotta a halványszürke, s már csak az ég pompázott élénk színeiben.

Ücsörögtem még egy darabig, majd a Kis Dobó tér irányában elindultam a várkapu felé. A macskaköves úton fölfelé alig talákoztam emberrel. A Tinódi-szobor előtt megálltam, és leültem egy padra.

Magányos voltam, mégsem éreztem, mert Eger átkarolt, s keblére ölelt engem. A szelleme végig ott lebegett körülöttem, éreztem, s tudtam, hogy Ő ismer engem. Tudja, hol estem el kisgyerekként többször is, tudja, hol tanulok, mit és miért, tudja, hogy hol szeretek fagyizni, melyik a kedvenc éttermem. Tudja, hogy mennyire szeretem a régiségboltok és antikváriumok átható dohosságát, s tudja, hogy az utcai zenészek képesek felvidítani a napomat. Ha néha úgy tűnik, senki sem tudja, ki vagyok, mit érzek, Ő mindig tudja. S bár nem létezhet, ilyen formában nem, mégis létezik, és mindent tud, ami csak ezeken az utcákon történt.

Igen, Eger él, és már nem fiatal. Évszázadok óta figyeli a történéseket, több olyan kort is megélt, amiről mi csak tanulunk. Ott van pár lépésnyire a középkori vár, mindenféle több nagy múltú templom és épület, nem messze a XX. századra jellemző lakóparkok, s persze a XXI. század hatása is több helyen megmutatkozik.

Ennyi korszak egy helyen, és mégis harmóniában, tisztelettel tekintve egymásra. S ami a legfontosabb, hogy még a legöregebbek, legidősebbek is állnak, falaik még most is támaszt nyújthatnak egy fáradt embernek, mennyezetük menedéket nyújthat bárkinek egy vihar elől. S még azok is, amelyek a legtöbb törődést igénylik, megkapják azt, s meg is hálálják a maguk módján, némán és szinte észrevétlenül.

Hirtelen fények gyúltak; az utcai lámpák jól ismert, megnyugtató meleg fénye. Csak akkor vettem észre, milyen hűvös lett közben a levegő, így belebújtam a magammal vitt pulóverembe.

Mögöttem halk zene szólt az egyik étterem teraszáról, s erős hangú férfiak beszéde.

Az órára néztem, későre járt. Behunytam a szemem, halkan sóhajtottam, és elindultam visszafelé, le az úton. Új élet kezdett kibontakozni körülöttem, mintha egy szürkületi mély levegő után újra felpeszűlt volna a város.

Visszaérve a Dobó térre párok és magányos idegenek alakjai rajzolódtak ki szerteszét, meg néhány kisebb csoporté. Észrevétlenül átvágtam közöttük, s befordultam az egyik szűk kis mellékutcába. A logók és ékes címerek körvonalai látszottak csak, s a házak homlokzatai összezárultak a fejem felett, megvédve attól, hogy elnyeljen a végtelen sötétkék űr. Csak sétáltam, sétáltam hazafelé, s közben évszázadok emlékei közt haladtam el, mik még most is hűen őrzik titkaikat.

Ez a város nekünk, embereknek köszönhetően nem fog eltűnni soha. Minden csodája, minden szépsége megmarad az utókor számára, hogy aztán újabb és újabb változásokon menjen keresztül, s maradjon meg mégis ugyanolyan bájosnak, mint amilyen mindig is volt. Mi éltejük, s cserébe élhetünk benne.

Ez nem csak az én történetem. Ez a Mi történetünk. Az enyém és Egeré. S emellett bárkié, aki valaha is járt Egerben. Mi tudjuk, hogy Ő kicsoda, s tudjuk, hogy miket élt meg. Tudjuk, hol sérült meg, s begyógyítottuk sebeit. Ő a mi városunk: Eger.